

*Черняєва О.В.,**к.е.н, доцент,**доцент кафедри економіки підприємств та менеджменту,
Українська інженерно-педагогічна академія*

ПРІОРИТЕТИ ЗМІН У СИСТЕМІ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УКРАЇНИ

Анотація. У статті проведено аналіз ключових передумов реформування пенсійної системи в Україні, визначено основні проблеми пенсійної реформи України і напрями її вдосконалення. Розглянуто питання реформування пенсійної системи, проаналізовано стан пенсійної системи і складники пенсійного забезпечення. Досліджено передумови і наслідки проведення пенсійної реформи в Україні. Визначено проблеми проведення пенсійної реформи і шляхи їх вирішення. Сформульовано пропозиції щодо можливості підвищення ефективності функціонування пенсійного забезпечення в Україні.

Ключові слова: соціальне страхування, демографічна ситуація, пенсійна реформа, пенсійні фонди, пенсійне забезпечення, пенсійне страхування.

Постановка проблеми. Соціальне страхування як складова частина соціального захисту відіграє значну роль у житті громадян України, особливо тих, хто втратив можливість забезпечувати себе самостійно. Проте остаточного вигляду система соціального захисту ще не отримала і перебуває у процесі постійного реформування. В Україні наявна система пенсійного страхування не виконує належним чином свого головного завдання, оскільки розмір пенсій здебільшого не дає можливості підтримувати мінімальний рівень життєдіяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема реформування пенсійної системи в Україні та її державного управління знайшла своє відображення у вітчизняній літературі, яка збагачена не тільки теоретико-практичним аналізом досвіду державного управління пенсійним забезпеченням у світовій практиці, але й практичними рекомендаціями. Це передусім дослідження українських дослідників М. Свенціцької, В. Скуратівського, О. Слюсарчука, які присвячено загальним проблемам соціальної політики держави [1–3]. У них на високому теоретичному рівні визначається сутність соціальної політики як суспільного феномена, висвітлюються принципи такої політики, основні напрями її здійснення, розглядаються можливі шляхи реформування. Певний особливий інтерес має монографія Т. Гаслі [4], в якій міститься аналіз політики країн, які перебувають на етапі економічного переходу, зокрема висвітлюються можливі практичні заходи щодо виходу з кризового стану в Україні.

Вагомий внесок у формування національної концепції пенсійного забезпечення і реформування зробили В. Башко, М. Білаш, І. Гнибіденко, М. Гура, Е. Дорош, Б. Зайчук, О. Зарудний, В. Кашуба, О. Коваль, В. Колбун, В. Копейкін, В. Лесін, Т. Малеева, М. Орел, М. Папієв, В. Яценко та ін. Ученими досліджено основні поняття системи пенсійного забезпечення, проаналізовано нормативно-правову базу її існування, досвід зарубіжних країн у цій галузі, питання створення недержавних пенсійних фондів тощо.

На особливу увагу заслуговують роботи державних службовців, керівників установ Пенсійного фонду України, які мають безпосереднє відношення до соціальної політики держави та пенсійної реформи. Це Б. Зайчук [5; 6], О. Зарудний [7] – практики державного управління та реформування соціальної сфери України. Їхні статті, виступи у засобах масової інформації мають не тільки теоретичний, а й прикладний характер для дослідників у сфері державного управління в Україні.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Проте, враховуючи актуальність теми дослідження і постійні законодавчі зміни, обрана проблематика реформування системи пенсійного забезпечення України вимагає подальшого розгляду.

Мета статті полягає в аналізі основних інновацій пенсійної реформи, недоліків і переваг її введення, а також розробці рекомендацій щодо вдосконалення пенсійної системи України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Враховуючи те, що система пенсійного страхування є складовою частиною загальної фінансової системи країни, вона функціонує на основі єдиних макроекономічних показників розвитку України, таких як: демографічна ситуація, стан використання трудового потенціалу, досягнутий рівень розвитку економіки і соціальної сфери та інших чинників, а також очікуваних тенденцій зміни цих чинників у перспективі.

У цих умовах значно зростає роль державного управління пенсійним забезпеченням населення України. Правильність вибору моделі пенсійного забезпечення в сучасних умовах залежить не тільки від науково-практичного опанування відповідного зарубіжного досвіду, а й від сучасного та ефективного державного управління цим процесом, від постановки чітких та прозорих норм формування пенсійних фондів та їх розподілу.

Практичне реформування пенсійної системи в Україні пробудило у суспільстві інтерес до світового досвіду розв'язання цієї надзвичайно важливої соціальної проблеми. Пенсійна система у кожній країні – це важливий складник програм соціального захисту громадян. Від стабільності та ефективності системи залежать добробут окремих громадян та рівень стабільності у суспільстві загалом. У зв'язку із цим значний інтерес представляє вивчення практики функціонування моделей пенсійних систем, що існують за кордоном.

Нині у світі існує три базові стратегії пенсійного забезпечення: солідарна, накопичувальна і змішана.

Солідарна система передбачає солідарні відносини між поколіннями працівників – тих, хто працює нині й утримує пенсіонерів, і самих пенсіонерів. Принципова особливість солідарної державної пенсії в Україні полягає в тому, що громадяни працювали, щоб заробити пенсію, 35 або 40 років і, ставши пенсіонерами, отримують її на рівні приблизно однієї третини своєї колишньої зарплати.

Накопичувальна система передбачає наявність державних, корпоративних і особистих накопичувальних пенсійних програм, за допомогою яких формується майбутня пенсія громадянина. Принципова особливість накопичувальної пенсії в тому, що вона є приватною власністю пенсіонера, який має право розпоряджатися нею на власний розсуд. Як правило, її заповідають спадкоємцям.

Нині солідарна і накопичувальна системи в чистому вигляді використовуються досить рідко (Україна, Чилі, Казахстан тощо). Активи накопичувальної пенсійної системи – реальне багатство кожної нації та приватна власність конкретних громадян. Вони є одночасно і джерелом пенсійних виплат для громадян, і головним джерелом довгострокових національних інвестицій для країни.

Світові пенсійні активи накопичувальних фондів 16 найбільших ринків світу за останні 10 років збільшилися майже вдвічі і на початок 2015 р. становили 36,2 трлн. дол. США, що відповідає 84,4% сукупного ВВП цих країн. У 2005–2014 рр. активи накопичувальної пенсійної системи найбільших ринків світу збільшилися з 19,8 трлн. дол. США до 36,2 трлн. дол. США, тобто в 1,8 рази, зростаючи на 6% щороку (за світової фінансової кризи 2008–2010 рр.). Лідером є США, де на кінець 2014 р. обсяг пенсійних активів становив 22 трлн. дол. США. До п'ятірки лідерів також належать Велика Британія (3,31 трлн. дол. США), Японія (2,86 трлн.), Австралія (1,68 трлн.), Канада (1,53 трлн. дол. США). У п'яти країнах обсяги пенсійних акти-

вів перевищують валовий внутрішній продукт, а пенсіонери цих країн мають найбільші у світі пенсії [8].

Змішана система передбачає комплексне використання в пенсійній моделі елементів солідарної та накопичувальної стратегій, а також систем пенсійного страхування. Найбільш розповсюдженою в країнах світу є змішана система, що наведено в табл. 1 станом на 2012 р. [9–11].

Згідно із законами України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» [12] та «Про недержавне пенсійне страхування», у країні реалізується російсько-польська модель пенсійної системи (табл. 2) [12–14].

Аналіз даних табл. 2 підтверджує запровадження і вдосконалення світового досвіду, який наведено в табл. 3. В українському варіанті моделі пенсійного забезпечення передбачається, зокрема, суми пенсійного страхування в Накопичувальному фонді державного управління (2-й рівень) зробити власністю українських пенсіонерів із правом передачі у спадок.

Криза солідарних пенсійних систем у країнах Європи розпочалася в 1970-х роках і стала очевидною на початку 1980-х. Головними її ознаками були величезне зростання витрат на виплату пенсій, які не можна було профінансувати за рахунок підвищення пенсійного податку, збільшення навантаження пенсіонерів на працююче населення (у країнах ОЕСР у 1950 р. 350 працівників забезпечували 100 пенсіонерів, а в 1990 р. їх залишилося 250 на 100). Виникла потреба в активному субсидюванні пенсійної системи трансфертами з державного бюджету, що забирало кошти з інших галузей і гальмувало економічний розвиток країн. Солідарні державні пенсійні системи стали джерелом політичних конфліктів та популістських обіцянок. Занепад та крах традиційної пенсійної системи стали неминучими.

У цій ситуації уряди вживали і вживають такі заходи [15]: підвищення пенсійного віку (Німеччина, Греція, Італія, Португалія, Велика Британія та ін.); збільшення мінімального стажу для повної пенсії (Німеччина, Греція, Італія); жорсткіші умови для раннього виходу на пенсію (Франція, Німеччина); жорсткіша індексація пенсії, у результаті чого коефіцієнт заміщення середньої зарплати середньою пенсією зменшився (Австрія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Італія, Нідерланди); зменшення періоду, протягом якого довший термін стажу передбачав збільшення бази майбутніх пенсійних виплат (Австрія, Фінляндія, Франція, Італія, Нідерланди, Португалія, Велика Британія); скорочення пенсійних привілеїв держслужбовцям (Фінляндія, Греція, Італія, Португалія).

Таблиця 1

Коефіцієнт заміщення у змішаних пенсійних системах (у разі заробітку на рівні середньої заробітної плати), %

Країна	Державна пенсійна система	Обов'язкова приватна пенсійна система	Усього з обов'язкових пенсійних систем
Чилі	4,6	59,7	64,3
Данія	32,6	57,6	89,8
Естонія	31,0	27,3	58,3
Угорщина	62,1	43,9	106,0
Польща	33,2	35,0	68,2
Словацька Республіка	33,6	40,9	74,5
Швеція	35,4	22,4	57,7
Російська Федерація	40,2	19,9	60,1

Таблиця 2

Характеристики пенсійної системи в Україні [14]

Діюча в період 1991–2003 рр.	Діюча з 1 січня 2004 р.
<ol style="list-style-type: none"> Це солідарна система (вона спирається на ідею солідарності поколінь – працюючого і пенсійного). Працююче покоління віддає третину свого заробітку пенсіонерам. Пенсія формується за рахунок відрахувань до ПФУ: – роботодавця – 32% ФОП; – працівника – 1–2% бруто/заробітної плати. Розмір і своєчасність виплати пенсії напряму залежать від кількості працюючих, кількості пенсіонерів та своєчасності сплати внесків до ПФУ. Фактично і юридично – це державна пенсія, розмір якої становить 30–35% середньої заробітної плати 	<ol style="list-style-type: none"> Це трирівнева пенсійна система, де: – 1-й рівень – державне пенсійне забезпечення; – 2-й рівень – обов'язкове пенсійне страхування з правом приватної власності на накопичені кошти; – 3-й рівень – накопичувальні пенсійні системи. Корпоративні НПФ; професійні НПФ; відкриті НПФ; страхові компанії; банки (пенсійні депозитні рахунки). Пенсія має формуватися з таких джерел: – державна пенсія + додаткова страхова пенсія + накопичувальна пенсія. Обсяг такої «потрійної» пенсії має сягнути 65–70% середньої заробітної плати працівника

Стратегії (системи) та моделі пенсійного забезпечення у світі [14]

Стратегія (система)	Модель	Рівні пенсійної системи		
Солідарна	Радянська	Державна пенсія (солідарна)	Немає	Немає
Солідарно-накопичувальна	Російсько-польська	Державна пенсія (солідарна)	Обов'язкове страхування	Накопичувальна (корпоративна, особиста)
Накопичувально-солідарна	Американська	Державна пенсія (солідарна)	Трудова (корпоративна)	Накопичувальна (особиста)
Накопичувально-солідарна	Німецька (виробнича)	Державна пенсія (солідарна)	Трудова (корпоративна)	Накопичувальна (особиста)
Умовно-накопичувальна	Японська	Базова пенсія	Додаткова державна та корпоративна	-
Накопичувальна	Чилійська	Обов'язкова накопичувальна пенсія	Обов'язкове страхування (3%)	-
Накопичувальна	Казахська	Обов'язкова накопичувальна пенсія в державному пенсійному фонді	Добровільна накопичувальна пенсія	-

Сучасний світовий досвід свідчить про те, що за кордоном функціонують різні моделі пенсійного забезпечення. Моделі, які побудовано за «розподільчим» або «накопичувальним» принципом у чистому вигляді, зустрічаються рідко, тому що як солідарна система, так і система індивідуальних пенсійних рахунків мають свої переваги і вади. Пенсійні системи більшості країн включають у себе різні інститути соціального захисту: державне соціальне забезпечення, особисте пенсійне страхування, обов'язкове соціальне страхування та ін. Між собою ці системи розрізняються тим, який із цих інститутів домінує.

У провідних країнах світу з розвинутою економікою і високим рівнем життя проблема ефективної зайнятості вже давно вирішена, а якщо й є, то рівень безробіття є лише фрикційним і структурним, які є обов'язковими характерними рисами будь-якої держави, навіть із досить розвинутою економікою. Для нашої ж країни це питання є досить актуальним, і, мабуть, ситуація зміниться лише за умови ефективної політики зайнятості.

Формальне запровадження в Україні (за досвідом інших країн) трирівневої пенсійної системи було здійснено в 2004 р., це був перший етап пенсійної реформи та великий крок уперед. Та з часом пенсійна реформа перетворилася на профанацію: зміни першого рівня звелися до підвищення пенсійного віку. Другий рівень – загальнообов'язкову накопичувальну систему – планувалося ввести в 2007 р., потім – у 2009, 2011, 2014 рр., але так і не введено донині. Третій рівень без підтримки держави та відсутності другого рівня розвивався дуже повільно. У пенсійному забезпеченні були зволікання запровадження нових підходів, тому за час другого етапу реформи в 2004–2015 рр. пенсійна ситуація лише погіршилася.

Отже, можна резюмувати, що в цілому реформа всієї системи пенсійного забезпечення в країні знаходиться у критичному стані: суспільство її потребує, однак очікує «універсальних», соціально справедливих рішень від уряду, таких як підвищення рівня пенсійних виплат, удосконалення механізму їх нарахування згідно зі справедливим визначенням страхового стажу, рівня заробітної плати, зниження віку виходу на пенсію. Однак із боку суспільства не сформоване замовлення на структурну реформу пенсійної системи. Більше половини громадян країни (переважно пенсіонери і ті, хто в найближчі 15 років може вийти на пенсію), поки що не готові управляти своїми

пенсіями, наприклад через накопичувальну систему й особисті пенсійні рахунки. Більшість населення продовжує перекладати відповідальність за реформування пенсійної системи на державу, підтримуючи солідарну систему пенсійного страхування, розраховуючи на державну пенсію як основне джерело виплат.

Значення пенсійного забезпечення для соціального захисту громадян важко переоцінити: пенсійні виплати отримує значна кількість осіб, при цьому для більшості з них такі виплати є основними і такими, що мають сплачуватися на рівні не нижче мінімальних соціальних стандартів.

Законодавством України передбачено впровадження трирівневої пенсійної системи, яка має на меті зробити пенсійну систему більш фінансово збалансованою та стійкою. Така конфігурація дає змогу розподілити ризики, пов'язані з виплатами з першого і другого рівнів, захищає від негативних демографічних тенденцій і коливань економічного розвитку [12; 13; 16].

Однак, як свідчать результати проведеного дослідження, наміри задекларованого реформування і можливості вітчизняної економіки з очікуваннями суспільства не співпадають.

Прийняті законодавчі зміни, по суті, лише впливають на перерозподільні відносини Пенсійного фонду України, однак не вирішують принципових проблем пенсійної системи, зокрема забезпечення власних надходжень Фонду та фінансування належного рівня виплат. Підвищення пенсійного віку за умов старіння населення лише тимчасово забезпечує обмеження зростання кількості пенсіонерів і навіть у середньостроковій перспективі не здатне вирішити проблеми дефіциту бюджету Пенсійного фонду України.

Запроваджені напрями реформування в кризових умовах не визначають реальних економічних важелів впливу на збільшення надходжень до пенсійної системи України, тому вважаємо, що вони є скоріше інструментами подолання дефіциту коштів, ніж виваженими складниками реформування системи пенсійного забезпечення.

Можна виділити такі основні проблеми пенсійної системи України [17–19]:

- низький рівень пенсій більшості осіб, що досягли пенсійного віку. Водночас середній розмір «спеціальних» пенсій щонайменше у 2,5 рази перевищує середній розмір пенсії, призначеної на загальних умовах;

- незбалансований бюджет Пенсійного фонду України (у 2015 р. з держбюджету на покриття дефіциту виділено 16 млрд. грн., або 4,3% ВВП);

- видатки на пенсійне забезпечення сягнули максимуму 18,1% ВВП (найвищий показник серед країн Європи) у 2009 р., а рівня 16,4% ВВП, або 240 млрд. грн. – у 2014 р. на 13,3 млн. пенсіонерів (14,5% ВВП, або 249 млрд. грн. у 2015 р.).

При цьому не слід забувати, що розмір пенсійних внесків становить 35%, що набагато вище, ніж в інших країнах Європи: в Угорщині – 26,5%, Франції – 24%, Чехії – 28%, Швеції – 18,9%. Проте й цього недостатньо для покриття пенсійних видатків;

- нині існує розрив між розмірами пенсій жінок і чоловіків. Для жінок встановлено нижчу межу працездатного віку, вони мають меншу тривалість стажу, заробітна плата жінок у середньому майже на 30% нижча, ніж у чоловіків.

Основними факторами незадовільного функціонування пенсійної системи є:

- складна демографічна ситуація та негативні перспективи її розвитку;

- макроекономічний стан держави (політичний конфлікт, інфляція, безробіття, економічна криза);

- значна «тінізація» виплат працівникам.

Висновки. Підсумовуючи, необхідно зазначити, що сьогодні пенсійна система України перебуває в надзвичайно складному фінансовому становищі і не забезпечує пенсіонерів необхідним обсягом доходу (пенсії) для підтримання прийнятної рівня життєдіяльності. У майбутньому проблема старіння населення може призвести до ще більшого загострення кризи в системі пенсійного забезпечення. Ефективними шляхами виходу із цієї ситуації є підвищення пенсійного віку та запровадження накопичувальних пенсійних систем життєдіяльності.

Серед основних пріоритетів, які б дали змогу вирішити проблеми функціонування Фондів соціального страхування, а відповідно, і Пенсійного фонду, доцільно виділити:

- зниження рівня безробіття шляхом створення нових робочих місць;

- підвищення розміру заробітної плати та інших доходів населення;

- зниження соціального навантаження;

- розробка заходів, які сприяли б припиненню «тінізації» заробітної плати, у тому числі доходів населення, приховування її від оподаткування;

- вдосконалення методів контролю над надходженням внесків у фонди соціального страхування;

- введення тривірневої пенсійної системи, тобто запровадження другого рівня – накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування;

- економічне виховання молоді та населення працездатного віку щодо запровадження обов'язкового накопичувального пенсійного страхування, визначення його переваг для кожного громадянина.

У перспективі дане дослідження слід продовжити в напрямі дослідження ринку недержавних пенсійних фондів, який нині є досить примітивним, а також ролі регулятора, який повинен створити певні гарантії для громадян.

Очевидно, що зміни в пенсійному законодавстві є лише одним з етапів пенсійної реформи, і попереду ще велика кількість невіршених завдань.

Література:

1. Свенціцькі М. Демографічні та фінансові передумови пенсійної реформи в Україні: прогноз-2050 р. / М. Свенціцькі, Л. Ткаченко, І. Чапко. – К. : Аналітично-дорадчий центр Блакитної стрічки, 2010. – 72 с.
2. Скуратівський В. Пенсійна система України та шляхи її реформування / В. Скуратівський // Вісник УАДУ. – 2014. – № 4. – С. 353–362.
3. Слюсарчук О.П. Актуальні проблеми подальшого реформування системи пенсійного забезпечення в Україні / О.П. Слюсарчук, Т.О. Бутурлакіна // Теорія та практика державного управління. – 2013. – Вип. 2. – С. 186–193 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Trpdu_2013_2_28/.
4. Гаслі Т. Соціальна політики та соціальне забезпечення за ринкової економіки / Т. Гаслі ; пер. з англ. О. Перепада. – К. : Основи, 2015. – 237 с.
5. Зайчук Б. Необхідність проведення радикальної пенсійної реформи назріла / Б. Зайчук // Вісник Пенсійного фонду України. – 2002. – № 2. – С. 35–38.
6. Зайчук Б.О. Система пенсійного забезпечення сьогодні і завтра : Коментар застосування Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» / Б.О. Зайчук, В.С. Никитенко, В.І. Семендяєва. – К. : Форум ВПД, 2004. – 352 с.
7. Зарудний О. Пенсійна реформа – історичний погляд в майбутнє / О. Зарудний // Вісник Пенсійного фонду України. – 2005. – № 2. – С. 6–9.
8. Державне інформаційне агентство Укрінформ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pension.ukrinform.ua/>.
9. Панорама пенсійного забезпечення ОЭСР 2012 / Організація економічного співробітництва та розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.oecd-ilibrary.org/docserver/download/9789264169401-sum-ru.pdf?expires=1453036229&id=id&accname=guest&checksum=725B4656C6FD40D1F277B95037D252BA/>.
10. Світовий досвід пенсійної реформи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ssa.gov/policy/docs/progdesc/ssptw/>.
11. Социальные реформы в странах с переходной экономикой: проблемы и опыт : [учебник] / Под ред. П.К. Гончарова. – М. : ДИС, 2014. – 224 с.
12. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування : Закон України від 09.07.2003 № 1058-IV // ВВР України. – 2003. – № 49–51. – С. 376.
13. Про недержавне пенсійне забезпечення : Закон України (зі змін та допов.) // ВВР України. – 2003. – № 47–48. – С. 372.
14. Пенсійна система України : [навч. посіб.] / В.І. Грушко [та ін.] ; за ред. В.І. Грушка. – К. : Кондор, 2012. – 335 с.
15. Мельник О.М. Реформування пенсійного забезпечення в Україні / О.М. Мельник // Фінанси України. – 2007. – № 4. – С. 32–38.
16. Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи : Закон України від 07.07.2011 № 3668-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T113668.html.
17. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
18. Євростат України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/>.
19. Пенсійний фонд України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pfu.gov.ua/pfu/control/uk/publish/article?art_id=225280&cat_id=201432/.

Черняева Е.В. Приоритеты изменений в системе пенсионного обеспечения Украины

Аннотация. В статье проведен анализ ключевых предпосылок реформирования пенсионной системы в Украине, определены основные проблемы пенсионной реформы Украины и направления ее усовершенствования. Рассмотрен вопрос реформирования пенсионной системы, проанализированы состояние пенсионной системы и составляющие пенсионного обеспечения, предпосылки и последствия проведения пенсионной реформы в Украине. Отражены проблемы проведения пенсионной реформы и пути их решения. Сформулированы предложения относительно возможности повышения эффективности функционирования пенсионного обеспечения в Украине.

Ключевые слова: социальное страхование, демографическая ситуация, пенсионная реформа, пенсионные фонды, пенсионное обеспечение, пенсионное страхование.

Cherniaieva O.V. Priorities of changes in the pension system of Ukraine

Summary. This article analyzes the key prerequisites for reform of the pension system in Ukraine, the basic problems of the pension reform in Ukraine and the direction of its improvement. We consider the question of reforming the pension system, analyzes the pension system and the components of pensions. Analyzed the antecedents and consequences of pension reform in Ukraine. The problems of pension reform and ways to solve them are determined. The proposals regarding the possibility of improving the efficiency of the pension system in Ukraine are formulated.

Keywords: social security, demographics, pension reform, pension fund, pension provision, pension insurance.